

movité a na jejich místo nastoupí útržek docílený při zpeněžení, který pochází ze jmění kupitelova (vydražitelova) tedy nikoli ze jmění dlužníkova, jak jasně plyne z ustanovení §§ 278, 180, 268, 271, 280 ex. ř. V souzeném případě, jak zjištěno, byla přejímací cena složena obžalovaným G. P., který ji vzal z podniku »Divadlo V.«, společnost s ručením obmezeným, tedy ze jmění dlužníkova. Po schválení přejímacího návrhu exekučním soudem byly zabavené předměty vydány přejímateli obžalovanému B. L. Tím tedy alespoň formálně vůči třetím osobám přešly z majetku dlužníkova do jmění přejímatelova, ač tento ze svého přejímací cenu neuhradil. V důsledku toho projevil se tento fingovaný přejímací návrh vůči věřitelům tím způsobem, že ze jmění dlužníkova nejen vypadly předměty zabavené, nýbrž i jmění dlužníkovo zmenšilo se o přejímací cenu vzatou z podniku, takže zabavené předměty, vypadnuvše fingovaným převzetím z majetku dlužníkova, byly odňaty dalším zákrokům věřitelů, ač se za ně nedostalo věřitelům protihodnoty z majetku jich nabyvatele — přejímatele, jak se státi mělo při zákonném provedení tohoto způsobu zpeněžení. Věřitelé byli tímto protizákonným postupem zřejmě zkráceni ve svém uspokojení o částku odpovídající ceně předmětů zabavených, ježto zmíněným fingovaným postupem zmenšilo se o ně jmění dlužníkovo, aniž za ně přišla do majetku dlužníkova stejná protihodnota. Tato újma, způsobená věřitelům v jejich uspokojení, měla být zjevně povahy trvalé (nikoliv jen přechodné, kterou má na mysli ustanovení § 1 zákona o maření exekuce). Při tom nerozhoduje, že věřitelé po odkrytí fingovaného převzetí mohli by je bráti v odpor zákonnými prostředky.

Hledíc pak tomu, že podle zjištění rozsudkových byla proti podniku vedena řada exekucí, na něž i obžaloba poukazovala, a že všichni věřitelé nebyli plně uspokojeni, nevylučuje vyličený stav věci, že by o činu obžalovaných mohlo být uvažováno s hlediska jiného předpisu trestního zákona, než na který zněla obžaloba (§ 262 tr. ř.), totiž případně, pokud jde o obžalovaného G. P., s hlediska § 205 a) tr. z. («— jinak své jmění zmenší —»), resp. §§ 8, 205 a) tr. z., a ohledně obžalovaného B. L. s hlediska §§ 5, 205 a) tr. z., resp. §§ 5, 8, 205 a) tr. z. Proto zrušovací soud omezil se toliko na zrušení rozsudku a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí první stolice, ježto skutkový činný vyžaduje doplnění a příslušných zjištění jak po stránce objektivní v příčině celkového majetkového stavu dlužníkova v době závadného činu, tak zejména i po stránce subjektivní.

Čís. 5384.

Pojednával a rozhodol-li odvolací súd o odvolaní len v rozsahu, na ktorý ho zvolený obhájca obžalovaného obmedzil, bez toho, že by bol preukázaný súhlas obžalovaného (§ 394, odst. 3 tr. p.) so späťvzatím odvolania v druhých smeroch, zavinil zmätok podľa § 384, čís. 4 tr. p.

(Rozh. zo dňa 2. októbra 1935, Zm III 202/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti J. B. a spol., obžalovaným zo zločinu násillia proti orgánu vrchnosti a ťažkého telesného ublíženla,

následkom zmätočnej sťažnosti zvoleného obhájcu obžalovaných J. B. a M. B. z úradnej povinnosti na základe dôvodu zmätočnosti uvedeného v § 384, č. 4 tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu s predchádzajúcim hlavným odvolacím pojednávaním a vrátil vec vrchnému súdu, aby o odvolaní zvoleného obhájcu obžalovaných znova jednal a rozsudok vyniesol; zmätočnú sťažnosť zvoleného obhájcu poukázal na toto rozhodnutie.

D ô v o d y :

Proti rozsudku krajského súdu v N. zo dňa 26. septembra 1934 ohlásil odvolanie zvolený obhájca obžalovaných J. B. a M. B. proti výroku o vine a treste a proti výroku o nepovolení podmieneného odkladu výkonu trestu. Obžalovaní J. B. a M. B. sa s rozsudkom uspokojili.

Podľa zápisnice o hlavnom odvolacom pojednávaní zo dňa 20. februára 1935 obmedzil zvolený obhájca odvolanie len do výšky trestu a nepovolenia podmieneného odkladu výkonu trestu, vzal tedy odvolanie proti výroku o vine späť. Zo spisov neľze zistiť, že by boli obžalovaní J. B. a M. B. privolali ku späťvzatiu odvolania z výroku o vine; bolo preto odvolanie v tomto smere v prospech obžalovaných ďalej účinné, keďže podľa § 394, odst. 3 tr. p., od odvolania ohláseného v prospech obžalovaného neľze ustúpiť bez jeho privolenia.

Vrchný súd tým, že pri hlavnom odvolacom pojednávaní meritorne nerozhodol aj o tejto čiastke odvolania, prejavil, že odmieta zo svojho oboru pôsobnosti preskúmanie otázky viny, ktorá do jeho oboru pôsobnosti následkom ohláseného odvolania patrila, a tým zavinil dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 4 tr. p. Ponevác tento dôvod zmätočnosti v smysle § 384, posl. odst. tr. p. treba brať na zreteľ z úradnej povinnosti, najvyšší súd zrušil na základe § 34, odst. 1 por. nov., rozsudok vrchného súdu aj s predchádzajúcim hlavným odvolacím pojednávaním a uložil tomuto súdu, aby znova jednal a rozsudok vyniesol a pri tom vzal za základ aj odvolanie proti výroku o vine, ohlásené v prospech obžalovaných.

Čís. 5385.

Za odňatú z cudzej držby možno považovať vec len vtedy, keď bola držiteľovi odňatá faktická moc, umožňujúca mu ľubovoľne s vecou nakladať a cudzie osoby z podobného nakladania vylúčiť.

Nejde o dokonanú krádež, ale len o pokus, jestliže pachateľ vec, ktorú chcel odniesť, zanechal na mieste, kde bola predtým poškodeným uložená.

(Rozh. zo dňa 2. októbra 1935, Zm III 318/35.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. Z. a spol., obžalovaným zo zločinu krádeže atď., následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaných vyniesol r o z s u d o k, ktorým z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti uvedeného v § 385, č. 1 b) tr. p., zrušil rozsudky súdov nižších